

[København, 23/1 73.]

ministeren har også været ude til offentlig debat om denne sag, men man havde nu tænkt på betænkningen; det skylder jeg at sige i al beskedenhed.

Fru Dagmar Andreasen havde en lidt drillende bemærkning indledningsvis, hvor hun sagde, at når man lavede dette lovforslag, tydede det på, at prøvningen havde fungeret bedre alle andre steder. Det er nu ikke tilfældet. Tilfældet er dette, at statsprøveanstalten har en overordentlig kraftig søgning og fungerer efter vor opfattelse, som det også var hr. Mads Eg Damgaards opfattelse, overordentlig godt. Men hvis ikke vi skal opbygge et helt urimeligt dobbeltapparat, hvis ikke vi skal opbygge en helt urimelig statslig administration, forekommer det os rimeligt at supplere statsprøveanstaltens virksomhed med andre prøvningsvirksomheder, som vi efter en kontrol skønner er af samme karat, og som vi derpå kan give samfundets stempel for en ordentlig prøvning. Jeg tror, vi må sige, at det, der har været afgørende for opbygningen, er, at når det drejer sig om at gå ud over en enkelt statslig institution og ramme et stort antal vidt forskelligt opbyggede institutioner med en kontrol og en samordning, er vi både efter vor opfattelse og efter erhvervsfolkernes opfattelse bedre tjent med et nævn med en høj grad af forskellige vurderinger og med en bred berøringsflade til disse end med en enkelt person. Når det drejer sig om statsprøveanstalten, har vi jo en enkelt ansvarlig, nemlig en direktør for statsprøveanstalten, men hans arbejds- og ansvarsområde er statsprøveanstalten selv og ikke det, der ligger derudover.

Så spurgte fru Dagmar Andreasen, om ikke der også var noget af denne aktivitet, der var rettet direkte mod forbrugernes problemer. Dertil kan jeg svare, at indirekte må man nok have lov at sige, at det er al prøvningen, fordi den til syvende og sidst er til fordel for forbrugerne sikkerhedsmæssigt og kvalitetsmæssigt. Men jeg kan tilføje, at jeg er bekendt med, at der mellem statsprøveanstalten og f. eks. statens husholdningsråd er et overordentlig intimt samarbejde, hvor helt direkte forbrugerønsker søges vurderet teknisk af statsprøveanstalten. Jeg vil gerne i udvalgsarbejdet

drøfte videre med fru Dagmar Andreasen og hele udvalget, hvordan vi i øvrigt kan vurdere de forskellige muligheder for at tilgodese også de direkte forbrugerønsker.

Jeg takker hr. Frandsen for han bemærkning om, at der ikke er megen politik i dette forslag, men derimod en mulighed for at leve op til en teknisk udvikling, og jeg vil gerne bekræfte, at det må være noget helt afgørende for det tekniske prøvenævn, at det med sin autoritet og sin viden kan stille den fornødne sikkerhed bag autorisationen af de andre prøveinstitutioner, der nu skal inddrages i det fælles mønster af autoriserede prøvninger.

Sluttelig skal jeg blot bede om, at udvalget og folketinget i det hele vil inddrage i sin vurdering også det den 18. januar fremsatte forslag om teknologisk service i det samlede billede af denne lovgivning.

K. J. Mortensen: Der kan jo ikke blive grundlag for den store diskussion, når man i principperne er enig om et forslag, hvad jeg har indtrykket af man er.

Jeg skal dog ikke undlade lige at komme med en bemærkning til hr. Mads Eg Damgaard, som siger, at man kan drøfte i udvalget, om nævnet ikke skal ud til et andet område, om det ikke skal til provinsen. Jeg tror, man lige skal gøre opmærksom på med det samme, at det nok ikke er den allerbedste idé, for at ikke en eller anden by i provinsen skal begynde med det samme at købe en bygning op til at placere det i. Jeg er bange for, at hvis vi flyttede et nævn som dette ud til provinsen, ville det ikke betyde nævneværdigt for provinsen; det er ikke arbejdsskabende derude, det skulle det ikke gerne være, for vi er enige om, at det skal ikke formeres, og det skal ikke vokse for stort, og derfor betyder det arbejdsgivende ingenting for provinsen.

En helt anden ting er, at jeg er bange for, at det ville trods alt kræve mere arbejde, hvis det kom til provinsen, for vi skal huske på, at statsprøveanstalten ligger i København, og ministeriet skal der gerne være en ret nær kontakt med, og det ligger jo også herovre. Jeg er bange for, at i stedet for at det virkede fordelagtigt, ville den planlagte udgift vokse, og derfor tror jeg, vi skal sige: selvfølgelig kan man drøfte det